

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6218202197
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6218202197.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Ing. Jána Gandžalu PhD. a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobcu: D. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. P. K., XXXX T., E., zastúpený E. I. A., I. so sídlom I. P. P. X., XXX XX R. P., proti žalovanému: O. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX P. XXX, zastúpený D. C. R., I. so sídlom E. X., XXX XX R. P., o určenie vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12C/22/2018-315 zo dňa 04.08.2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom a druhom výroku **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku mení tak, že štátu nárok na náhradu trov konania (preklad a tlmočné) nepriznáva.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie v piatom výroku zrušuje a vec mu v tomto rozsahu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

IV. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, ktoré mu je žalobca povinný nahradiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) zamietol žalobu o určenie vlastníctva k osobnému motorovému vozidlu Q. Y., R.: R L.: VK XXX B. (prvý výrok); žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania v celom rozsahu (druhý výrok); žalobcovi uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 125,64 Eur (tretí výrok); štátu nepriznal právo na náhradu trov konania vo výške 42,80 Eur za vyplatenie tlmočného (štvrtý výrok) a tlmočníkovi O. I. E. proti žalobcovi priznal nárok na náhradu tlmočného v celom rozsahu v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní, konanom dňa 04.08.2020 (piaty výrok).

1.1 Z dôvodov rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa domáhal určenia výlučného vlastníctva k osobnému motorovému vozidlu Q. Y. R.: R L.: VK XXX B. (ďalej v texte aj len „OMV“), ktoré mal zakúpiť 06.11.2017 v F. J. za kúpnu cenu 6.850,- Eur a po jeho dovezení na územie Slovenskej republiky odovzdať bez písomného splnomocnenia a bez akejkoľvek kúpnej zmluvy E. T. na sprostredkovanie predaja cestou jeho I. A. - I. J. E., J., ktorý OMV predal bez vedomia žalobcu a bez vyplatenia mu finančných prostriedkov, obdržaných za predaj od žalovaného.

1.2 Okresný súd, opierajúc sa o ustanovenia §123, §132 ods. 1, §133 ods.1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte aj „OZ“) a článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, vidiac naliehavý právny záujem žalobcu (§137 písm. c/ zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte aj „C.s.p.“) na určovacej žalobe, konštatoval skutkový stav, že žalobca dňa 06.11.2017 uzatvoril kúpnu zmluvu s predávajúcim I. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXA, P., F. J. ktorý konal na

základe plnej moci zo dňa 06.11.2017, udelenej mu F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXXXX P., F. J. (plná moc je uvedená na zadnej strane zmluvy). Predmetom kúpnej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu Q. Y., R.: R L.: U. NK XXX za kúpnu cenu 5.900,- Eur.

1.3 Súd prvej inštancie z predloženého osvedčenia o evidencii motorového vozidla F. J. časť X a X, č. VI XXXXXX zistil, že vlastníkom motorového vozidla bola F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXXXX P.; mal za preukázané, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy boli prítomní bratia I. a W. S. V. (S. ovláda nemecký jazyk); následne žalobca spolu s bratmi V. (v spore vypočutí ako svedkovia) predmetné motorové vozidlo dovezli na územie E., odkiaľ ho potom na privesnom vozíku odviezli do I. A. v J. E., ktorého konateľom a spoločníkom bol E. T. (v spore bol vypočutý ako svedok). Vozidlo spolu s originálom osvedčenia o evidencii motorového vozidla, vydaným v F. J. aj s kľúčmi odovzdali E. T. za účelom ponuky potenciálnym kupcom; o tomto odovzdaní vozidla E. T. žalobca nespísal žiadnu listinu, neuzavrel s ním písomnú dohodu o sprostredkovaní predaja, písomne ho nesplohocnil na predaj OMV v jeho mene. E. T. predal OMV žalovanému O. T. kúpnu zmluvou zo dňa 09.11.2017 za kúpnu cenu 7.500,- Eur; v záhlaví kúpnej zmluvy je ako predajca uvedený E. T. a ako kupujúci žalovaný O. T.; zmluvu podpísal E. T. (v závere zmluvy uvedený ako sprostredkovateľ), žalovaný ako kupujúci zmluvu nepodpísal. Kúpnu cenu vyplatil žalovaný E. T. v hotovosti, E. T. žalovanému pri odovzdaní motorového vozidla odovzdal jedno vyhotovenie Kúpnej zmluvy zo dňa 08.11.2017 aj osvedčenie o evidencii motorového vozidla vydané v F. J.. Z odborného posudku o kontrole originality predmetného motorového vozidla vyplýva, že kontrolu originality predmetného motorového vozidla vykonal dňa 08.11.2017 ako vodič motorového vozidla E. T.; ako prevádzkovateľ vozidla je uvedený O. T., t.j. žalovaný. Ako sprievodný doklad bolo predložené osvedčenie o evidencii motorového vozidla, vydané v F. J. časť druhá, číslo dokladu R. XXXXXX.

1.4 Z obsahu Kúpnej zmluvy zo dňa 09.11.2017 okresný súd konštatoval, že ako predajca je v zmluve označená F. W., bytom C. XX a kupujúcim je žalovaný O. T.; predmetom tejto kúpnej zmluvy je prevod vlastníckeho práva k spornému motorovému vozidlu Q. Y. za kúpnu cenu 7.500,- Eur; na zmluve je podpis kupujúceho a podpis sprostredkovateľa. Táto zmluva bola predložená spolu so Žiadosťou o uznanie typového schválenia jednotlivu dovezeného vozidla členského štátu dňa 09.11.2017 Okresnému úradu Veľký Krtíš, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií. Spolu so žiadosťou bol predložený aj Odborný posudok o kontrole originality motorového vozidla zo dňa 08.11.2017, Protokoly o technickej a emisnej kontrole motorového vozidla zo dňa 09.11.2017. Na základe uvedených dokumentov Okresný úrad Veľký Krtíš odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií vydal dňa 20.11.2017 rozhodnutie, na základe ktorého pre žiadateľa O. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, XXX XX, uznáva typové schválenie ES jednotlivu dovezeného motorového vozidla z členského štátu, ktoré je predmetom sporu. Tiež bolo vydané osvedčenie o evidencii II s evidenčným číslom Q. a následne bolo vydané Ministerstvom vnútra SR Osvedčenie o evidencii časť I.

1.5 Žalovaný predmet kúpy nerušene užíval do júna 2018, kedy mu bolo vozidlo zaistené pre účely trestného konania.

1.6 Na základe upozornenia vyšetrovateľa vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa §221 ods. 1, 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, vedenej pod M., žalobca podal predmetnú žalobu.

1.7 Okresný súd po vykonaní dokazovania listinnými dokladmi (oznámením - upozornením OO PZ VK podľa §97 ods. 1 Trestného poriadku zo dňa 18.06.2018, Kúpnu zmluvou zo dňa 09.11.2017, fotokópiou osvedčenia o evidencii vozidla F. J.y časť X a X, Protokolom o technickej a emisnej kontrole vozidla, Odborným posudkom o kontrole originality zo dňa 08.11.2017, Kúpnu zmluvou zo dňa 06.11.2017, Kúpnu zmluvou zo dňa 08.11.2017, Žiadosťou o uznanie typového schválenia motorového vozidla zo dňa 09.11.2017, pripojeným spisom Z. Veľký Krtíš (v prílohovej obálke č.l. 109 spisu), výsluchom sporových strán, výsluchom svedkov (E. T., I. V., W. S. V. a I. E.) konštatoval, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo zistiť také skutočnosti, pre ktoré by žalobe mohol vyhovieť. Žalovaný pri nadobúdaní huteľnej veci postupoval s obvyklou mierou opatrnosti a preveroval si riziko svojej majetkovej operácie. Dňa 10.11.2017 absolvoval ohliadku vozidla a vykonal na ňom skúšobnú jazdu. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že v prípade kúpnej zmluvy platí zásada neformálnosti a pre uzatvorenie tohto kontraktu sa nevyžaduje písomná forma kúpnej zmluvy; k platnému uzavretiu dochádza aj pri ústnom, resp. konkludentnom uzavretí kúpnej zmluvy. Predávajúci dňa 10.11.2017 predmet kúpy odovzdal žalovanému a žalovaný v rovnaký deň vozidlo prevzal a zaplatil zaň predávajúcemu v hotovosti dohodnutú kúpnu cenu vo výške 7.500,- Eur. Predávajúci žalovanému v deň predaja odovzdal aj písomnú kúpnu zmluvu, datovanú dňom 09.11.2017, ktorú však žalovaný nepodpísal, pretože mu predávajúci prisľúbil opraviť poškodený nárazník. Nepodpísanie písomnej kúpnej zmluvy žalovaným nemá za následok neplatnosť predaja sporného motorového vozidla. Žalovaný v čase kúpy mal síce k dispozícii osvedčenie o evidencii motorového vozidla, vydané v F. J. avšak obsah kúpnej zmluvy zo dňa 06.11.2017, ktorú žalobca uzatvoril s predávajúcim I. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXA, P., F. J.

nepoznal. Žalovaný z objektívnych príčin nemohol zistiť rozpor evidovaného subjektu vlastníctva podľa osvedčenia a právneho titulu žalobcu.

1.8 Okresný súd záveroval, že na žalovaného ako bežného spotrebiteľa, v čase kúpy XX ročného, nie je prípustné klásť požiadavku, aby podľa dokumentácie o vozidle, dovezeného zo zahraničia, vyhotovenej v cudzom jazyku a obsahujúcej aj technické údaje, by mal konfrontovať vlastníctvo k OMV, najmä, ak ho kupoval priamo v priestoroch obchodnej prevádzky A. I. J. E. J.. od E. T., konateľa a prevádzkovateľa autobazáru (prevádzkoval ho cca 3 - 4 roky), o ktorom mal vedomosť, že má dostatočné skúsenosti s predajom ojazdených motorových vozidiel. Uvedené presahuje možnosti bežného spotrebiteľa, ktorý ako bežný občan nemal žiadne skúsenosti s kúpou a predajom používaného vozidla (vozidlo kupoval druhý krát v živote). Žalovaný následne splnomocnil E. T. na vykonanie všetkých právnych úkonov a zmien na Okresnom úrade Veľký Krtíš, odbor cestnej dopravy, na prihlásenie motorového vozidla do evidencie a pri kontrole originality. Dopravný inšpektorát vo Veľkom Krtíši potvrdil administratívny podklad pre prevod a registráciu vlastníctva vozidla na žalovaného ako platný a žalovanému vydal osvedčenie o evidencii vozidla - časť O. č. Q. XXXXXX. Všetky uvedené skutočnosti žalovaného dostatočne utvrdzovali v nadobudnutom presvedčení, že práve E. T. bol oprávnený s vozidlom disponovať a vlastníctvo previesť.

1.9 Žalobca preukazoval, že vlastníctvo k OMV Q. Y., R.: R nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 06.11.2017, ktorú uzatvoril s predávajúcim I. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXA, P., F. J. konajúcim na základe plnej moci zo dňa 06.11.2017, udelenej mu F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXXXX P., F. J.. Žalobca si OMV zaobstaral za účelom jeho ďalšieho predaja, s čím mu mali pomôcť I. V. a W. S. V., dlhodobo spolupracujúci s E. T., ktorý pre nich sprostredkoval predaj neurčeného počtu vozidiel, čo v súdnom konaní ako svedkovia všetci potvrdili. T. V. boli dostatočne známi pomerov s predajom používaných motorových vozidiel; aj sporné OMV odovzdali E. T. v zmysle nimi zaužívanej obchodnej praxe s tým, že tento už mal záujemcu o jeho kúpu. E. T. odovzdali originály dokumentácie k motorovému vozidlu spolu s kľúčmi; na výške kúpnej ceny sa nedohodli.

1.10 Svedkovia V. pred súdom potvrdili, že pri odovzdaní motorového vozidla s kľúčmi a dokladmi E. T. bol prítomný aj žalobca. Za daných okolností žalobca mohol a mal predpokladať, že predaj vozidla sa skôr či neskôr uskutoční a napriek tomu si neupravil rozsah vzájomných práv a povinností formou písomného potvrdenia o odovzdaní veci, písomnej zmluvy o sprostredkovaní predaja alebo iným spôsobom v súlade so zákonom, a teda nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou.

1.11 Žalobca ako aj svedkovia V. zhodne tvrdili, že T. bolo motorové vozidlo odovzdané len za tým účelom, aby ho ponúkal prípadným záujemcom, pričom tento nemal motorové vozidlo predat' vo svojom mene, resp. ako sprostredkovateľ; predávajúcim motorového vozidla mal byť samotný žalobca. Svedok I. V. na pojednávaní, konanom dňa 20.12.2018 uviedol, že v jednom alebo dvoch prípadoch v minulosti im T. nevyplatil celú kúpnu cenu a že sa stal aj taký prípad, že T. predal motorové vozidlo bez ich vedomia a len im vyplatil kúpnu cenu. Okresný súd považoval z uvedeného za zrejmé, že svedkovia V. aj v minulosti nechali T. originály dokladov k motorovému vozidlu a predaj motorového vozidla sa realizoval bez ich vedomia, preto bolo ich povinnosťou žalobcu na uvedenú skutočnosť upozorniť a ich vzájomný vzťah s T. zmluvne upraviť.

1.12 O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa §255 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania proti žalobcovi v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov rozhodne v zmysle §262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, vydaným súdnym úradníkom.

1.13 O náhrade trov konania štátu súd rozhodol podľa ustanovenia §155 ods. 2 C.s.p., v zmysle ktorého trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát. V súvislosti s účasťou žalobcu na pojednávaní konanom dňa 04.08.2020 súd zabezpečil pretlmočenie predvolania na pojednávanie do maďarského jazyka. Uznesením č.k. 12C/22/2018-293 zo dňa 24.06.2019 súd priznal zo štátnych prostriedkov pribratému tlmočníkovi odmenu a náhradu hotových výdavkov za preklad tohto predvolania v celkovej výške 42,80 Eur. Tieto trovy tiež znáša štát, keďže týmto bolo zabezpečené právo žalobcu konať vo svojom materinskom jazyku.

1.14 V konaní bol pribratý tlmočník z jazyka maďarského do jazyka slovenského O. I. E., H.. a dňa 20.12.2018 sa zúčastnil pojednávania, na ktorom tlmočil výpoveď žalobcu a svedka I. V. a následne žalobcovi výpoveď žalovaného a svedka E. T.. Uznesením č.k. 12C/22/2018-134 zo dňa 02.01.2019 okresný súd priznal zo štátnych prostriedkov tlmočníkovi odmenu a náhradu hotových výdavkov za tlmočenie v celkovej výške 85,27 Eur. Trovy vo výške 65,35 Eur znáša štát, pretože tieto sa dotýkajú tlmočenia výpovede žalobcu a ostatného priebehu pojednávania a trovy konania vo výške 19,92 Eur

za jednu začatú hodinu tlmočenia výpovede svedka, keďže tlmočník na pojednávaní dňa 20.12.2020 tlmočil aj výpoveď svedka I. V., ktorého v konaní navrhol vypočuť žalobca.

1.15 Na pojednávanie dňa 04.08.2020 súd predvolal svedka I. V., nar. XX.XX.XXXX a W. S. V., nar. XX.XX.XXXX. Uznesením č.k. 12C/22/2018-293 zo dňa 24.06.2019 súd priznal zo štátnych prostriedkov pribratému tlmočníkovi odmenu a náhradu hotových výdavkov za preklad predvolaní v celkovej výške 105,72 Eur (za I. 82,74 Eur a za S. 22,98 Eur). V danom prípade sa jedná o trovy dôkazu, ktoré musí znášať sporová strana. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v celom rozsahu úspešný, súd žalobcovi uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 125,64 Eur (105,72 Eur + 19,92 Eur) v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, s poukazom na ustanovenie čl. 4 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.

1.16 Vzhľadom na to, že pribratý tlmočník z jazyka maďarského O.. I. E. na pojednávaní konanom dňa 04.08.2020 tlmočil výpoveď svedkov V., pričom v tom čase súd nemal k dispozícii vyúčtovanie odmeny za tlmočenie, tlmočníkovi I. E. proti žalobcovi priznal nárok na náhradu tlmočného v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní konanom dňa 04.08.2020 a to v celom rozsahu s poukazom na ustanovenie §255 ods. 1. C.s.p. (žalobca nebol v konaní úspešný). O výške náhrady odmeny rozhodne súd v zmysle §262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku okresného súdu v celom rozsahu podal odvolanie žalobca z dôvodov §365 ods. 1 písm. d), f), h) C.s.p., pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k Z. Q. Y. R.: R ktorého výlučným vlastníkom sa stal v novembri v roku 2017, keď motorové vozidlo zakúpil v F. J. za sumu 6.850,00 Eur. Po privezení na územie Slovenskej republiky OMV bolo po istom čase odovzdané E. T., vlastníkovi I. A. - I. J. E., J., ktorý žalobcovi prisľúbil sprostredkovanie a predaj motorového vozidla. Neuzatvorili žiadnu zmluvu o sprostredkovaní a žalobca E. T. žiadnym spôsobom nesplnomocnil na predaj motorového vozidla. Žalobca sa s T. poznal cez dobrého kamaráta, bola medzi nimi dohoda, že OMV bude vystavené v autobazáre a ak oň niekto prejaví záujem, T. bude kontaktovať žalobcu za účelom dohodnutia ďalšieho postupu a uzatvorenia kúpnej zmluvy priamo medzi žalobcom a potencionálnym kupujúcim. Po dlhšom čase sa žalobca pokúsil s T. spojiť telefonicky a tento mu oznámil, že auto predal, pričom tak urobil bez vedomia žalobcu, a že finančné prostriedky mu vyplatí. Urobil tak bez akéhokoľvek splnomocnenia resp. bez zmluvy o sprostredkovaní na predaj i prepis na dopravnom inšpektoráte OR PZ vo Veľkom Krtíši.

2.2 Odvolateľ poukázal na skutočnosť, že nadobudnúť vlastnícke právo k OMV z titulu uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi T. a žalovaným nemôže byť považované za platný právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva, o akejkolvek dobromyseľnosti možno mať vážne pochybnosti, pretože v súkromnom práve platí zásada, že nikto nemôže na druhého previesť viac práv, než sám má; vlastnícke právo nemožno nadobudnúť od nevlastníka.

2.3 Naliehavý právny záujem žalobca odôvodnil tým, že medzi stranami sporu existuje stav objektívnej neistoty, lebo každá zo sporových strán tvrdí, že motorové vozidlo, ktoré je v súčasnej dobe v úschove, jej patrí; určením vlastníckeho práva bude odstránený daný rozpor. Žalobcovi ako vlastníkovi motorového vozidla ho polícia nevydá, kým nebude vlastnícke právo nepochybné.

2.4 Namietol, že žalovaný nepostupoval s náležitou starostlivosťou, inak by zistil, že T., resp. jeho autobazár, nie je vlastníkom motorového vozidla. Ak by si žalovaný pozrel doklady od vozidla, všimol by si, že vlastníkom nie je E. T., ktorý nebol ako vlastník vedený v jednotlivých dokladoch od vozidla.

2.5 Aj z výpovedí žalovaného je nepochybné, že mal vedomosť, že motorové vozidlo, ktoré je predmetom sporu, nekúpil od autobazáru ako právnickej osoby, ale od fyzickej osoby, pričom pri preštudovaní resp. porovnaní VIN čísla na vozidle resp. v technickom preukaze musel vidieť, že T. nie je vlastníkom motorového vozidla a teda nemá právo prevádzať vlastnícke právo na žalovaného. Uvedená skutočnosť jednoznačne vyplýva aj z §777 zákona č.40/1964 Z.z. Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „záujemca a sprostredkovateľ sú povinní oznamovať si navzájom všetky dôležité okolnosti súvisiace so sprostredkovaním, najmä okolnosti, ktoré môžu ovplyvniť rozhodnutie záujemcu uzavrieť sprostredkovanú zmluvu. Sprostredkovateľ je oprávnený za záujemcu konať alebo prijímať čokoľvek, len ak bol na to splnomocnený písomným plnomocenstvom.“ E. T. nedisponoval žiadnym písomným plnomocenstvom.

2.6 Odvolateľ namietol odkaz okresného súdu na Nálezy Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS/549/2015 a I.US/151/2016, ktoré sú aplikovateľné výlučne na nehnuteľnosti, kde dobromyseľní nadobúdatelia si skutočnosti od predávajúceho majú možnosť overiť na katastri nehnuteľností.

2.7 V danom prípade je potrebné poukázať na diametrálne odlišný skutkový stav, pretože žalovaný, ako to vyplynulo aj z jeho výpovedí, musel mať z dokladov OMV vedomosť, že E. T. nie je vlastníkom motorového vozidla; je nemysliteľné, aby osoba, ktorá v 21. storočí kupuje motorové vozidlo, ani len nenahliadne do dokladov od vozidla, či súhlasia jednotlivé identifikačné čísla vozidla, farba a ostatné identifikačné údaje. Žalovaný je plne spôsobilý na všetky právne úkony, a preto neobstojí tvrdenie súdu v odôvodnení rozsudku (v bode 26), že ako fyzická osoba nemá povinnosť postupovať obozretne, resp. nie je automatické, že keď je vozidlo kupované v autobazári, že tento musí mať všetky doklady na možný prevod vlastníckeho práva. V danej veci sa nejedná o spotrebiteľskú vec.

2.8 V danom spore medzi účastníkmi konania a to medzi pôvodným (skutočným) vlastníkom a dobromyseľným nadobúdateľom vlastníckeho práva prichádza do úvahy aj aplikácia všeobecne uznávanej právnej zásady „vigilantibus iura scripta sunt“. Uvedená zásada bola konštatovaná aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 5Sžf65/2011. Podľa uvedenej právnej zásady, ktorá sa aplikovala už v rímskom práve „práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva,“ teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.

2.9 Žalobca v odvolaní poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.16Co/222/2019-161 z dňa 29.4.2020, v ktorom krajský súd v úplne totožnom prípade rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že zásada, že právo dobromyseľného nadobúdateľa bola prelomená len v otázke prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, k prelomeniu zásady nedošlo pri prevodoch vlastníckeho práva k hnutelným veciam z nevlastníka na tretiu osobu.

2.10 Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu všetkých trov konania vo výške 100%.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný a správny, rešpektujúci zrušujúce uznesenie krajského súdu. Okresný súd vykonal všetky dôkazy, presvedčivo sa vysporiadal so všetkými argumentmi strán sporu a rozhodol v súlade s právnym názorom a konštatovaním krajského súdu.

3.1 V roku 2017 mal žalovaný záujem kúpiť motorové vozidlo, preto navštívil autobazár v J. E.; po prehliadnutí a skúšobnej jazde sa s konateľom spoločnosti E. T. dohodli, že motorové vozidlo kúpi za 7.500 Eur, ktoré žalovaný uhradil v hotovosti. Konateľ spoločnosti mu zároveň prisľúbil, že vybaví kontrolu originality a všetky potrebné doklady k prepisu tohto motorového vozidla na žalovaného. Pri všetkých úkonoch bola prítomná aj dcéra žalovaného, ktorá uvedené skutočnosti potvrdila. Vzhľadom na to, že sa jednalo o autobazár, teda spoločnosť uvedenú v obchodnom registri a konateľ spoločnosti predložil všetky potrebné doklady, žalovaný nemal dôvod pochybovať o ich pravosti a kompetentnosti autobazáru; tieto skutočnosti potvrdil aj príslušný dopravný inšpektorát, pretože nebol žiadny problém pri prepise motorového vozidla, na aute neviazali žiadne právne ani faktické vady, auto nebolo evidované v pátraní a pod.

3.2 Konateľ autobazáru predložil žalovanému nasledovné doklady: kúpna zmluva zo dňa 09.11.2017, osvedčenie o registrácii motorového vozidla diely I. a II., protokol o technickej kontrole vozidla zo dňa 09.11.2017 a 21.11.2017, protokol o emisnej kontrole motorového vozidla zo dňa 09.11.2017 a 21.11.2017. Po predložení uvedených dokladov mal žalovaný za to, že postupoval primerane, s náležitou starostlivosťou a v dobrej viere, že uzavrel kúpnu zmluvu s vlastníkom motorového vozidla, resp. s osobou, ktorá mala oprávnenie na predaj predmetného motorového vozidla.

3.3 Všetky úkony v súvislosti s registráciou vozidla a následného prepisu potvrdili aj príslušné štátne orgány. Žalovaný ako bežný občan staršieho veku nepodniká s nákupom a predajom motorových vozidiel a nemá povinnosť ani vedomosť postupovať s odbornou a nenáležitou starostlivosťou. V prípade, ak je vozidlo dovezené, nemá ako preveriť si pôvod vozidla, len prostredníctvom dopravného inšpektorátu, ktorý tak urobil a potvrdil, že všetky náležitosti OMV sú v poriadku. Po prepise motorového vozidla boli žalovanému doručené doklady, ako osvedčenie o evidencii častí I., II. vozidla, a od uvedeného času až do júna 2018 toto motorové vozidlo žalovaný aj riadne užíval ako držiteľ a vlastník.

3.4 Kúpnu zmluvu môže riadne uzavrieť ako predávajúci, kto je vlastníkom, resp. správcom zverenej veci, pretože on je vecne oprávnený na takú dispozíciu s vecou (§123 OZ). E. T. bol správca zverenej veci, keďže žalobca ho splnomocnil ústne či prostredníctvom tretích osôb na sprostredkovanie predaja motorového vozidla, vec mu preukázateľne zverili aj s originálnymi dokumentmi. E. T. uviedol tiež, že už má kupca na toto motorové vozidlo, o čom teda žalobca vedel. Podľa §35 ods. 3 Občianskeho

zákonníka právne úkony, vyjadrené inak než slovami, sa vykladajú podľa toho, čo spôsob ich vyjadrenia obvykle znamená, pritom sa prihliada na vôľu toho, kto právny úkon urobil a chráni sa dobromyseľnosť toho, komu bol právny úkon určený. Ak žalobca sám či prostredníctvom tretích osôb zveril OMV E. T. za účelom sprostredkovania jeho predaja, hoci ich predchádzajúca skúsenosť bola taká, že motorové vozidlo predal, nielen sprostredkoval predaj, a oni to bez problémov akceptovali, neexistuje dôvod domnievať sa, že v danom prejednávacom prípade ich úmysel a vôľa bola iná.

3.5 V prípade hnutelných vecí sa kupujúci môže stať vlastníkom veci, i keď nebola vo vlastníctve predávajúceho, a to v prípade, keď vlastníctvo huteľnej veci možno podľa zákona nadobudnúť od nevlastníka, to je, ak je predávajúci oprávnený s takýmito vecami obchodovať (§446 Obchodného zákonníka) alebo ak ide o osobu, ktorej vlastník zveril vec a kupujúci ju nadobudol dobromyseľne (§733 a nasledujúce OZ). Dobromyseľnosti a nadobudnutiu vlastníctva od nevlastníka s poukazom na §446 Obchodného zákonníka je možné prisvedčiť, ak by ňou argumentovala osoba, ktorá nadobudla motorové vozidlo od spoločnosti, ktorá podniká v oblasti nákupu a predaja, prípadne sprostredkovania motorových vozidiel, ako to aj urobil Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 4 Cdo 60/2003. Nie je sporné, že práve žalobca zveril nevlastníkovi vec za účelom predaja a kupujúci - žalovaný ju dobromyseľne nadobudol.

3.6 Žalobca sa vo svojom odvolaní nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie ohľadne dobromyseľnosti nadobúdateľa motorového vozidla. Práve žalobca, ako údajný vlastník veci, postupoval nedbalo, a preto okresný súd správne na danú vec aplikoval Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.549/2015 z 16.03.2016.

3.7 Princíp dobrej viery, chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov, je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty, odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva v dobrej viere musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (R 14/2009). Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníctva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní treťou osobou. Pri uvedenom právnom názore neexistuje dôvod domnievať sa, že vyššie uvedený nález by nebol aplikovateľný aj na tento prípad. Žalovaný vo svojom výsluchu uviedol, že motorové vozidlo mu predával E. T., v žiadnej súvislosti sa nevyjadril v tom zmysle, či predávajúci resp. sprostredkovateľ bol E. T. ako fyzická osoba alebo ako konateľ spoločnosti. Žalobca vo svojom predchádzajúcom vyjadrení uvádza, že medzi žalobcom a E. T. existovala určitá prax, že žalobca po sprostredkovaní sám uzavrel kúpnu zmluvu s potenciálnym záujemcom o kúpu vozidla, čo je však v rozpore s tým, čo tvrdil samotný žalobca, a to, že sa v danom prípade jednalo o prvú spoluprácu s E. T..

N.. Miroslav T. ako svedok pri svojom výsluchu uviedol, že žalobcu nepozná, nikdy ho nevidel ani s ním nekomunikoval, čo odporuje tomu, že žalobca mal motorové vozidlo doviezť do autobazáru a komunikovať s ním. Uviedol tiež, že motorové vozidlo doniesol S. V. a tejto osobe bola odovzdaná aj časť finančných prostriedkov na kúpnej cene, čo žalobca žiadnym spôsobom nerozporoval. Aj napriek tomu, že svedok I. V. a jeho brat S. ako osoby, ktoré mali žalobcovi pomôcť s predajom a kúpou vozidla, mali negatívne skúsenosti s predajom motorových vozidiel prostredníctvom T., keď tento im viackrát nevyplatil kúpnu cenu, resp. predal auto bez ich vedomia, dovezli k nemu aj toto motorové vozidlo za účelom sprostredkovania predaja s údajnou účasťou žalobcu. Sám svedok I. V. uviedol, že E. T. nijakým spôsobom nepreukázal vlastnícke právo žalobcu, len ústne.

3.9 Žalovaný namietol, že žalobca v odvolaní nešpecifikoval, v čom má spočívať odvolací dôvod §365 ods. 1 písm. d) C.s.p. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny v zmysle §387 ods. 1 C.s.p. potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného už nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný podľa §34 C.s.p., vec preskúmal v rozsahu určenom §380 ods. 1, 2 C.s.p., bez nariadenia pojednávania v zmysle §385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa §387 ods. 1,2 C.s.p. v plnom rozsahu potvrdil.

6. V zmysle §387 ods.1,2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6.1 V zmysle §388 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

6.2 V zmysle §389 ods.1 písm. b) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

7. Krajský súd, vychádzajúc z odvolacích námietok, v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že správne okresný súd konštatoval existenciu naliehavého právneho záujmu, pretože žalobca inú možnosť, ako určiť vlastnícke právo k OMV, než cestou súdu, nemá; žaloba na vydanie veci ani iná žaloba na plnenie nie je spôsobilá vyriešiť problém určenia vlastníckeho práva k spornému OMV, pretože žalobca i žalovaný sa cítia byť vlastníkom OMV.

8. Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie, dôkazy vyhodnotil jednotlivo i súhrnne; dôvody sú zrozumiteľné; okresný súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ako vec právne posúdil, odôvodnenie rozsudku je presvedčivé; rozhodnutie zodpovedá §220 ods.2 C.s.p., skutkové závery a právne posúdenie veci je správne; závery sú logickým vyústením vykonaného dokazovania.

9. Z obsahu spisu je zistiteľné, že žalobca dňa 06.11.2017 uzatvoril kúpnu zmluvu s predávajúcim I. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXA, P., F. J., ktorý konal na základe plnej moci zo dňa 06.11.2017, udelenej mu F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXXXX P., F. J.vlastníčky OMV, ako to vyplýva z osvedčenia o evidencii motorového vozidla F. J. časť X . a X, č. R.I XXXXXX), ktorá plná moc je uvedená na zadnej strane kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu Q. Y., R.: R L.: U. NK XXX za kúpnu cenu 5.900,- Eur. Žalobca za prítomnosti bratov V. podpísal kúpnu zmluvu a predmetné motorové vozidlo dovezli na územie E. a obratom na prívesnom vozíku do I. A. v J. E., ktorého konateľom a spoločníkom bol E. T.. Vozidlo spolu s originálom osvedčenia o evidencii motorového vozidla, vydaným v F. J. a s kľúčmi odovzdali E. T. za účelom ponuky potenciálnemu kupcovi, pričom o odovzdaní OMV nespísali žiadnu listinu ani neuzavreli písomnú dohodu o sprostredkovaní predaja. Kúpnu zmluvou zo dňa 09.11.2017 E. T. predal motorové vozidlo žalovanému O. T. za kúpnu cenu 7.500,- Eur (č.l. 40), ktorý už koncom októbra 2017 v tomto autobazáre hľadal pre svoju rodinu osobné motorové vozidlo. V kúpnej zmluve je ako predajca uvedený E. T. a ako kupujúci O. T., t.j. žalovaný; žalovaný zmluvu nepodpísal, pretože mu E. T. prisľúbil na OMV odstrániť poškodenie na karosérii; kúpnu cenu však žalovaný vyplatil v hotovosti E. T.. Dňa 08.11.2017 vykonal ako vodič motorového vozidla E. T. kontrolu originality predmetného motorového vozidla (ako to vyplýva z odborného posudku o kontrole originality predmetného motorového vozidla); ako prevádzkovateľ vozidla je v posudku uvedený O. T. (žalovaný); osvedčenie o evidencii motorového vozidla, vydané v F. J. časť druhá, číslo dokladu R. XXXXXX, bolo predložené ako sprievodný doklad. Následne E. T. žalovanému pri odovzdaní motorového vozidla odovzdal jedno vyhotovenie Kúpnej zmluvy zo dňa 08.11.2017 a osvedčenie o evidencii motorového vozidla, vydané v F. J.

9.1 V spise je založená aj kúpna zmluva zo dňa 09.11.2017, v ktorej je ako predajca označená F. W., bytom C. XX a ako kupujúci žalovaný O. T. (č.l. 85); predmetom tejto kúpnej zmluvy je prevod vlastníckeho práva k spornému motorovému vozidlu Q. Y. za kúpnu cenu 7.500,- Eur. Práve táto zmluva bola predložená spolu so Žiadosťou o uznanie typového schválenia jednotlivo dovezeného vozidla členského štátu dňa 09.11.2017 Okresnému úradu Veľký Krtíš, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, Odborným posudkom o kontrole originality motorového vozidla zo dňa 08.11.2017 a Protokolom o technickej a emisnej kontrole motorového vozidla zo dňa 09.11.2017. Na základe uvedených dokumentov Okresný úrad Veľký Krtíš odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií vydal dňa 20.11.2017 rozhodnutie, na základe ktorého pre žiadateľa O. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, XXX XX, uznal typové schválenie ES jednotlivo dovezeného motorového vozidla z členského štátu, ktoré je predmetom sporu. Tiež bolo vydané osvedčenie o evidencii II s evidenčným číslom Q. XXXXXX a následne bolo vydané Ministerstvom vnútra SR Osvedčenie o evidencii časť I .

9.2 V júni 2018 bolo vozidlo zaistené pre účely trestného konania a na základe upozornenia vyšetrovateľa vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa §221 ods. 1, 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, vedenej pod M. podal žalobca predmetnú žalobu.

9.3 Okresný súd prvýkrát žalobe vyhovel rozsudkom č.k. 12C/22/2018-139 zo dňa 15.01.2019, ktorý na odvolanie žalovaného krajský súd uznesením č.k. 11Co/87/2019-204 zo dňa 31.10.2019 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s vysloveným právnym názorom.

9.4 Okresný súd doplnil dokazovanie v zmysle intencií uznesenia odvolacieho súdu a žalobu zamietol rozsudkom, aktuálne napadnutým odvolaním.

10. Odvolanie nie je dôvodné.

10.1 Žalobca v odvolaní popísal skutkový stav tak, ako ho konštatoval okresný súd; namieta existenciu zásady nemo plus iuris i naliehavého právneho záujmu, namieta, že žalovaný nepostupoval s náležitou starostlivosťou, keď si nevyžiadal písomné plnomocenstvo na predaj OMV, inak by zistil, že E. T., resp. jeho autobazár, nie je vlastníkom motorového vozidla, nesúhlasil s aplikáciou záverov Nálezov Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS/549/2015 a I.US/151/2016 na prejednávajúcu vec vzhľadom na odlišný skutkový stav veci s poukazom na spôsobilosť na právne úkony žalovaného; odkázal na zásadu „práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva“ ako aj na závery uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/222/2019-161 zo dňa 29.04.2020 o neprelomení zásady nadobúdania vlastníctva od nevlastníka pri prevode hnuiteľných vecí.

11. V zmysle platnej právnej úpravy platí, že kúpnu zmluvou sa vlastnícke právo ku hnuiteľnej veci nadobúda jej odovzdaním kupujúcemu (§133 a nasl., §588 a nasl. OZ); ku motorovému vozidlu sa nadobúda odovzdaním kľúčov, písomná kúpna zmluva sa nevyžaduje (§133 OZ, R17/86); dobromyseľnosť kupujúceho, ktorý nadobúda majetok od predávajúceho, sa posudzuje k okamihu uzavretia kúpnej zmluvy (§39 OZ - R 15/1991).

11.1 Súd prvej inštancie teda správne vychádzal z toho, že v prípade kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva hnuiteľnej veci platí zásada neformálnosti a pre uzatvorenie tohto kontraktu sa nevyžaduje písomná forma; platne je uzavretá zmluva ústne aj konkludentne.

12. V prejednávanej veci dňa 09.11.2017 E. T. ako konateľ autobazáru, v ktorom si žalovaný mienil zakúpiť osobné motorové vozidlo pre svoju rodinu, predmet kúpy - OMV - odovzdal žalovanému a žalovaný ho v rovnaký deň prevzal a zaplatil zaň predávajúcemu v hotovosti dohodnutú kúpnu cenu vo výške 7.500,- Eur; predávajúci žalovanému v deň predaja odovzdal aj písomnú kúpnu zmluvu, datovanú dňom 09.11.2017, ktorú však žalovaný nepodpísal, pretože mu predávajúci prisľúbil opraviť poškodený nárazník. Nepodpísanie písomnej kúpnej zmluvy žalovaným nemá za následok neplatnosť predaja sporného motorového vozidla. Žalovaný splnomocnil E. T. na vykonanie všetkých právnych úkonov a zmien na Okresnom úrade Veľký Krtíš, odbor cestnej dopravy, na prihlásenie motorového vozidla do evidencie a pri kontrole originality. Dopravný inšpektorát vo Veľkom Krtíši potvrdil administratívny podklad pre prevod a registráciu vlastníctva vozidla na žalovaného ako platný a žalovanému vydal osvedčenie o evidencii vozidla - časť O. č. Q. XXXXXX. Po týchto administratívnych úkonoch, ktoré skutočnosti u žalovaného nevyvolávali akékoľvek pochybnosti, ale naopak utvrdzovali ho v presvedčení, že E. T. bol oprávnený s vozidlom disponovať a vlastníctvo prevádzať, žalovaný OMV prevzal a užíval až do odňatia policajnými orgánmi.

13. Žalobca v odvolaní irelevantne namieta existenciu naliehavého právneho záujmu; na túto otázku zodpovedal krajský súd už v zrušujúcom uznesení okresného súdu (bod 8 uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 11Co/87/2019 -123 z 31.10.2019).

13.1 Aj odvolacia námietka uplatnenia zásady nemo plus iuris nie je dôvodná; hoci krajský súd ponechal na zváženie okresnému súdu pri rozhodovaní použitie záverov Nálezov Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS/549/2015 a sp.zn. I.ÚS/151/2016, v prejednávanej veci po doplnení dokazovania okresným súdom nebolo už potrebné posudzovať dobromyseľnosť žalovaného pri nadobúdaní vlastníctva k OMV, pretože v prospech nadobudnutia vlastníctva osobného motorového vozidla žalovaným svedčí uzavretá kúpna zmluva ako zákonný titul nadobúdania vlastníckeho práva. Prejav vôle všetkých zúčastnených strán kontraktáčného procesu ohľadom sporného motorového vozidla bol preukázaný: predať zo zahraničia privezené osobné motorové vozidlo záujemcovi - klientovi autobazáru. O naplnení tohto úmyslu svedčia jednotlivé úkony: odovzдание vozidla žalobcom a bratmi V. spolu s dokladmi a kľúčmi E. T. - majiteľovi a konateľovi autobazáru po ich predchádzajúcej dohode a predaj OMV E. T. po absolvovaní administratívnych úkonov ohľadom držby vozidla na príslušných úradoch žalovanému. O tomto závere svedčia výpovede žalobcu i bratov V. a E. T., ktorí ako svedkovia zhodne potvrdili, že žalobca si OMV zaobstaral za účelom jeho ďalšieho predaja, s čím mu mali pomôcť bratia V., spolupracujúci už dlhodobo s E. T., ktorý pre nich sprostredkoval predaj neurčeného počtu vozidiel cestou jeho autobazáru. Žalobca sa na bratov V. zjavne spoliehal, keďže boli dostatočne znalí pomerov s predajom používaných motorových vozidiel, a sporné OMV spoločne odovzdali E. T. aj s originálnymi dokumentácie spolu s kľúčmi, ktorý im oznámil, že už má záujemcu o jeho kúpu. V. vypočutí v konaní ako svedkovia potvrdili (a žalobca nepoprel), že pri odovzdaní motorového vozidla a dokladov T. bol prítomný aj žalobca. Žalobca bol teda nepochybné uzrozumený s tým, že predaj vozidla sa uskutoční cestou E. T. a jeho autobazáru;

rozsah vzájomných práv a povinností formou písomného potvrdenia o odovzdaní veci, písomnej zmluvy o sprostredkovaní predaja alebo iným spôsobom v súlade so zákonom upraviť nežiadal. Odkaz žalobcu v odvolaní na ustanovenia §777 a nasledujúce Občianskeho zákonníka v tomto kontexte neobstojí.

13.2 Nedôvodne teda žalobca namieta v odvolaní, že žalovaný nepostupoval s náležitou starostlivosťou, keď si nevyžiadal od autobazáru písomné plnomocenstvo na predaj OMV, inak by zistil, že E. T., resp. jeho autobazár, nie je vlastníkom motorového vozidla. Krajský súd je naopak toho názoru, že práve žalobca nepostupoval dostatočne opatrne pri prenechaní motorového vozidla na predaj v autobazáre E. T., spoliehajúc sa na referencie bratov V. príp. tretích osôb (tu krajský súd odkazuje na dôvody svojho rozhodnutia v bode 13.1).

13.3 I keď pre rozhodnutie v tejto veci už vzhľadom na dôvody, uvedené v bode 13.1 tohto rozsudku, nie je podstatný nesúhlas odvolateľa s aplikáciou záverov Nálezov Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS/549/2015 a I.US/151/2016 v prejednávanej veci vzhľadom na odlišný skutkový stav veci s poukazom na rozpornú právnu prax Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, krajský súd pre úplnosť považuje za potrebné odpovedať aj na túto odvolaciu námietku: Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozhodujúc Veľkým senátom obchodnoprávneho kolégia NS SR, v uznesení sp.zn. VS NS 1 VOBdo/2/2020 dňa 27.04.2021 prijal záver, že dobrá viera nadobúdateľa, že hnuťelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje; v iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje.

13.4 Týmto krajský súd odpovedá aj na námietky v odvolaní a na vyjadrenia strán sporu, keď poukazovali na závery uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/222/2019-161 zo dňa 29.04.2020 o neprelomení zásady nadobúdania vlastníctva od nevlastníka pri prevode hnuťelných vecí.

13.5 Nepodstatná je aj odvolacia námietka žalobcu, že žalovaný nie je spotrebiteľom. V prejednávanej veci skutočne nejde o spotrebiteľský spor, avšak žalovaný pri kúpe OMV v autobazáre E. T. bol spotrebiteľom v zmysle platnej právnej úpravy. Táto skutočnosť na rozhodnutie v danej veci má vplyv len potiaľ, pokiaľ bolo potrebné (vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu) posudzovať správanie žalovaného pri kupovaní sporného motorového vozidla od E. T. v jeho autobazáre.

14. Vzhľadom na uvedené krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku, ktorým žalobu zamietol a v závislom druhom výroku (§379 písm. a) C.s.p.) o trovách konania v zmysle §387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

15. Iná je situácia vo vzťahu k výrokom rozsudku o tlmočnom (tretí a piaty výrok; štvrtý výrok nebol napadnutý odvolaním ani nejde o závislý výrok- poznámka odvolacieho súdu), ktoré krajský súd musel zmeniť (tretí výrok), resp. zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (piaty výrok). I keď žalobca v odvolaní osobitne tieto výroky nenapádal, krajský súd ich podrobil svojmu prieskumu ako výroky závislé (§379 písm. a) C.s.p.). Okresný súd správne odôvodnil náhradu trov konania štátu ustanovením §155 ods. 2 C.s.p., v zmysle ktorého trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát. Nesprávne však uložil žalobcovi ako neúspešnej strane sporu povinnosť nahradiť štátu trovy tlmočného a prekladu vo výške 125,64 Eur a nesprávne priznal tlmočníkovi proti žalobcovi nárok na náhradu tlmočného v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní konanom dňa 04.08.2020 v celom rozsahu.

15.1 Právo konať pred súdom vo svojom jazyku v zmysle zákona č. 270/1995 Z.z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky zabezpečuje, že sa súdne konania v Slovenskej republike vedú v štátnom jazyku, ktorým je podľa čl. 6 Ústavy SR < slovenský jazyk. Právny poriadok SR - Ústava SR a Civilný sporový poriadok - garantuje každej osobe právo konať pred súdom vo svojom jazyku. Ide o právo na tlmočníka v konaní pred súdom a právo na preklad písomností v konaní pred súdom.

15.2 Ústava SR právo konať vo svojom jazyku garantuje v článku 47 ods. 4 a to v podobe práva každej osoby na tlmočníka, pokiaľ táto osoba vyhlási, že nerozumie jazyku, v ktorom sa vedie súdne konanie; hoci Ústava SR výslovne upravuje len právo na tlmočníka, podľa právnej teórie je možné pod toto ústavné právo zahrnúť aj právo oboznámiť sa s dokumentmi významnými pre konanie, ak sú v jazyku, ktorý daná osoba neovláda. Právom na tlmočníka sa nezaručuje dotknutej osobe tlmočenie výhradne v materinskom jazyku, postačí, ak pôjde o tlmočenie v jazyku, ktorému rozumie a v ktorom je schopná komunikovať. Do tohto pojmu je zahrnutá v zmysle rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR aj posunková reč hluchých alebo nemých osôb. Právo na tlmočníka v súdnom konaní považuje Ústavný súd SR za jeden z atribútov spravodlivého súdneho procesu.

15.3 Na ústavnoprávnu úpravu práva konať vo svojom jazyku nadväzuje (zmenená) právna úprava v procesnom predpise, ktorým je Civilný sporový poriadok. Tento zákon upravuje právo strany konať v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, v §155. Znenie tohto ustanovenia zákonodarca novelizoval zákonom č. 87/2017 Z.z z 28.03.2017, účinným od 01.05.2017 tak, že znenie účinné od 01.07.2016 do 30.04.2017 (...Ods.1 Každý má právo konať pred súdom v jazyku, ktorému rozumie. S prihliadnutím na povahu a okolnosti veci príberie súd tlmočníka. Ods.2 Ak podanie alebo dôkaz nie je v štátnom jazyku, súd vyzve toho, kto ich predložil, aby v určenej lehote zabezpečil preklad podľa osobitného predpisu; inak ho zabezpečí sám. Ods. 3 Trovy tlmočenia podľa odseku 1 znáša štát. Na trovy prekladu podľa odseku 2 sa použijú ustanovenia o trovách konania podľa šiestej hlavy druhej časti tohto zákona...) nahradil znením: (ods.1) každý má právo konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie. Súd je povinný stranám zabezpečiť rovnaké možnosti uplatnenia ich práv. S prihliadnutím na povahu a okolnosti veci príberie súd tlmočníka. (ods.2) Trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát.

15.4 Podľa aktuálneho znenia C.s.p. teda platí, že trovy, ktoré vznikli v súvislosti s právom strany konať vo svojom jazyku, znáša štát. Civilný sporový poriadok v pôvodnom znení hradenie tlmočného rozdeľoval medzi štát a strany konania v závislosti od toho, či tlmočné vzniklo tlmočnickou činnosťou alebo prekladateľskou činnosťou: ak išlo o tlmočenie ústnych prednesov strany, trovy, ktoré s týmto právom strany konať vo svojom jazyku vznikli, hradil štát, v prípade písomného podania alebo listinného dôkazu zaťažovala povinnosť hradiť tlmočné za preklad písomnosti tú stranu, v prospech ktorej bol preklad písomnosti zabezpečený. Právna úprava v tejto podobe však bola v rozpore s Európskou chartou regionálnych alebo menšinových jazykov (Európska charta regionálnych alebo menšinových jazykov zo dňa 01.03.1998, vyhlásená v Zbierke zákonov SR dňa 29.12.2001 na základe Oznámenia Ministerstva zahraničných vecí SR č. 588/2001 Z. z. - pre Slovenskú republiku nadobudla platnosť 01.01.2002, pričom konkrétne sa Slovenská republika zaviazala poskytnúť túto ochranu, ak ide o jazyky bulharský, český, chorvátsky, maďarský, nemecký, poľský, rómsky, rusínsky a ukrajinský jazyk), na základe ktorej sa Slovenská republika zaviazala umožniť osobe, ktorá vystupuje pred súdom, aby mohla použiť svoj regionálny alebo menšinový jazyk, a to bez vzniku dodatočných nákladov pre túto stranu. Na základe tejto skutočnosti bola prijatá novela tohto procesného predpisu zákonom č. 87/2017 Z.z., v zmysle ktorého povinnosť hradiť tlmočnickovi alebo prekladateľovi tlmočné zaťažuje výlučne štát, a nie stranu.

15.5 Právo konať vo svojom jazyku zahŕňa aj právo strany robiť písomné podania vo svojom jazyku a právo na preklad písomností ostatných strán konania. Povinnosť zabezpečiť preklad týchto písomností zaťažuje súd. Strana, ktorá neovláda slovenský jazyk je oprávnená urobiť podanie alebo predložiť listinný dôkaz vo svojom jazyku bez toho, aby súčasne zabezpečila aj jeho preklad.

15.6 Táto povinnosť súdu vyplýva aj z §51 ods. 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z.z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy, podľa ktorej: Súd príberie prekladateľa aj na preklad listinných dôkazov, predložených do súdneho spisu účastníkmi konania, vyhotovených v inom ako štátnom jazyku, s výnimkou českého jazyka. Avšak, na rozdiel od osoby, v prospech ktorej bol preložený listinný dôkaz z dôvodu uplatňovania jej práva konať vo svojom jazyku, je strana, ktorá predložila cudzojazyčný listinný dôkaz, hoci ovláda slovenský jazyk alebo mu rozumie, povinná uhradiť trovy prekladu takýchto listinných dôkazov. Štát totiž hradí trovy jedine vtedy, ak to zákon výslovne ustanovuje, čo však v tomto prípade neplatí. C.s.p., ale ani vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z.z. totiž neustanovujú povinnosť súdu hradiť trovy takéhoto prekladu. To znamená, že súd síce zabezpečí preklad cudzojazyčných listinných dôkazov, ale trovy, ktoré týmto prekladom vzniknú hradí strana, ktorá tieto listinné dôkazy predložila.

16. Vyššie uvedené skutočnosti viedli krajský súd ku zmene rozsudku súdu prvej inštancie v treťom výroku tak, že štátu nárok na náhradu trov konania za preklad a tlmočné v spore nepriznal a v piatom výroku ho viedli ku zrušeniu a vráteniu veci v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže vzhľadom na absenciu podkladov na rozhodnutie o tlmočnom nemal krajský súd vytvorený priestor. Okresný súd po vrátení veci rozhodne o odmene pre tlmočníka O. I. E. v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní, konanom dňa 04.08.2020 s tým, že túto odmenu bude hradiť štát.

17. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa úspechu strán v spore v zmysle §255 a §262 C.s.p. a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, ktoré mu je žalobca povinný nahradiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

18. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods.3 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 C.m.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 C.m.p.), môže mu súd uložiť pokutu do 1.000,- € (§ 382 ods. 1 C.m.p.), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 C.m.p.) alebo odňať maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnene premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 C.m.p.) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 C.m.p.).